

45. Kabai István

Karcsi és Eszter *“Isten törvénye szerint...”*

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 45. Kabai István – Karcsi és Eszter *“Isten törvénye szerint...”*

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

A fehérre meszelt templom ívei alatt elhallgatott az énekszó. Az orgona szólt ugyan még néhány pillanatig, várakozás teli, mély csend ülte meg az egész templomot. A pap sem mozdult, csak ült tovább a szószék alatt, ahol ülni szokott, amíg az éneklés tart. Most nem indult a szószékre, hanem várt. A gyülekezet egyes tagjai nem tudták mire vélni ezt a mozdulatlanságba meredt csendet, ám akik rendszeresen jártak a templomba, azok sejtették, mi következik.

Felfigyelt a csendre Csergő Károly is, aki a karzaton ült barátaival, jobb felől Héti Péterrel, balján Kocsis Mihállyal. Legénysorban lévő fiatalok voltak, akik ritkán jártak el a templomba, akkor is csak leginkább azért, hogy a karzatról nézegessék a lányokat. Az volt a szokásuk, hogy az ének kirakótábla mögé húzódtak. Onnan lesegettek ki, hol egyik, hol másik oldalról. Így a tábla takarásában megbeszélhették a látottakat, anélkül, hogy feltűnő lett volna. Még mosolyogni is lehetett a tábla mögött, vagy összebújva vihogni, mert még a pap sem láthatta őket.

Most egyszerre lesett mind a három fiú, mert nem tudták mire vélni ezt a mély csendet. De nem tartott sokáig, mert az első sorok egyikéből kilépett egy fehérruhás lány és elindult az úrasztala felé. Ott úgy állt meg, hogy lehetőleg mindenkit jól lásson, csak a lelkészt nem láthatta, aki a háta mögött ült. Egy papírlap volt a kezében, amit szétnyitott, de nem nézett bele, és énekelni kezdett.

Előbb csak halkán, majd egyre erősebben énekelt, míg egészen betöltötte a gyönyörű hangjával a templomot. Szép volt az ének, szép volt a lány hangja is, de szép volt maga a lány is.

Csergő Károly és barátai csak nézték a lányt és hallgatták gyönyörű hangját. Most nem bújtak a tábla mögé, amíg az éneklés tartott. Még utána is kísérték tekintetükkel a lányt, amíg a helyére nem ért.

Aztán az istentisztelet a megszokott rend szerint folytatódott. A három fiú nem is igen figyelt oda, csak néztek maguk elé és egymásra. Mélyen hallgattak. Elsőnek Károly szólalt meg nagyon halkán, szinte suttogva:

- Ki ez a lány? Ti ismeritek-e?

Peti csak a vállát vonogatta, ezzel fejezve ki, hogy ő bizony nem tudja. Miska azonban határozottan bólogatott:

- Én tudom kicsoda! Az apját is jól ismerem. Szilvási Lászlónak hívják és férfi szabó a mestersege. Egyébként ott ül a presbiterek padjában a második sor szélén. Az anyja pedig a lány mellett.

Most újra kíváncsian lestek ki a tábla mellett, de a lányról nem esett több szó közöttük. A másik kettő el is felejtette talán, de a Károly agyában megmozdult valami.

Csergő Karcsi és két társa szabad idejük legjavát együtt töltötték. Nekik rendkívül sok szabad idejük volt, mert annyit csináltak maguknak, amennyit akartak. Komolyan egyik sem foglalkozott semmivel. Olyan jövedelmük nem volt, amiért megdolgoztak volna. A szüleiknek jelentős vagyona volt és annak a

jövedelméből jutott bőségesen a fiatalok léhaságaira. Mindhármuknak gazdálkodók voltak a szüleik és jelentős földterülettel rendelkeztek. Több százholdas tanyás birtok, sok szobás városi ház és nagyszámú cseléd népség állt valamennyiük mögött. A legnagyobb a Csergőék vagyona volt, mert náluk az elmondottakon kívül még egy malom is hozzátartozott a gazdasághoz. Igaz, hogy nem volt az a legnagyobbak közül való, de aprócskának sem lehetett nevezni. Csergő András, a Karcsi apja arra volt a legbüszkébb, hogy nem örökségként kapta, hanem a saját szerzeménye volt a gazdasága.

Ő ugyanis nem, úgy élte az életét, mint a fia, aki már huszonöt éves volt, hanem szorgalmas munkával töltötte fiatal éveit is. Azóta is mindig korán kelt, mozgatta, irányította a cselédek és értett a munka szervezéséhez. Neki nem volt soha szabad ideje, csak esetleg vasárnapokon. Holmi kirándulásokra, vagy utazásokra ő soha nem is gondolt.

- Bezzeg a fiam - szokta mondogatni - utazik ő helyettem is!

Vasárnaponként a feleségével eljárógtak a templomba, kivéve a nyári nagy munkák idejét. Meg is választották presbiternek. Már hogyan választották volna éppen őt, a város egyik legmódosabb emberét.

Felesége csendes, halk szavú asszony, aki hűségesen kitartott mindenben férje mellett. Talán még egyszer sem mondott ellen - házasságuk eddigi ideje alatt - a férjének. Szeretett és tudott takarékoskodni, azért is gyűlt egyre a vagyon. Egyébként eléggé visszahúzódó volt, nem igen barátkozott senkivel. A cselédeivel is csak annyit beszélt, amennyi éppen szükséges volt.

A fia régen kicsúszott a kezei közül. Amikor Karcsi a gimnáziumot befejezte, kijelentette, hogy ő most már leérett, neki most már ne parancsolgassanak. A saját akarata szerint akarja élni az életét. Mivel az apa ráhagyta a fiút, ő sem igen ellenkezett.

Annyit még elért, hogy a fia beiratkozott az egyetemre, amivel az apja is egyetértett. Még örült is, hogy jogász lesz a fia és Dr. Csergőnek fogják szólítani.

Dr. Csergő Károly - mondogatta. - Milyen jól hangzik.

Ebből ugyan nem lett semmi, mert a második év vége előtt kicsapták az egyetemről a viselkedése miatt. Abban az időben rengeteget ivott és emiatt sokat hiányzott. Ezért aztán a vizsgákon szinte semmit sem tudott. Mindezek mellett viselkedésével botrányt botrányra halmozott. Egy szóval alkalmatlanná vált az egyetemi tanulmányok folytatására.

Azóta odahaza csellengett. A szülők semmi hasznát sem vették, mert a gazdasághoz nem értett és nem is akart vele foglalkozni. Ha nagy ritkán rábíztak is valamit, az feltétlenül rosszul sült el. Inkább nem adtak neki semmiféle feladatot. Megpróbálta egyszer az apja, hogy segítsen a malomban az adminisztrációban. Amit csinált, azt úgy összekavarta, hogy utána a könyvelő rimánkodva kérte az öreg Csergőt, hogy szabadítsa meg őt a fiától. Aztán nem engedte tovább a malomba, de ő is gondolkodóba esett.

- Mi lesz belőled édes fiam, ha így folytatod? - kérdezte az egyik ebéd alkalmával.

- Hm ... hát mi lenne? - dobta vissza a kérdést a fiú. Majd csak eltart engem is ez a gazdaság.

- Addig eltart, amíg kitart. De ha mindig csak elveszünk belőle és soha nem, teszünk hozzá, egyszer ez is elfogy. Amíg apád meg anyád helyállnak, addig nem is lesz semmi baj, de eljön az idő, amikor mi már nem leszünk. Akkor pedig terád szomorú idők következnek, ha nem változtatsz eddigi életeden.

Ekkor karcsi váratlanul felállt, visszafojtott indulattal tányérját félretolta és elment a szobájába, anélkül, hogy valamit mondott volna.

Szilvási László szabó mester csendes ember hírében élt. Példás házasságából egy lánya született. Szabóságában többnyire egyedül dolgozott, legfeljebb egy tanuló fiút vett néha magához. Amikor az felszabadult, utána egy-két évig újra tanuló nélkül dolgozott. Ha sok munka futott össze, besegített a felesége is. Amikor Eszter felcseperedett, ő is segített a gomblyuk kivarrásban, vagy könnyebb anyagok vasalásában. Az ő munkáját csak nagyon sürgős esetben vették igénybe.

Eszter az érettségi után könyvelési tanfolyamot végzett, majd a helyi bankfiókban kapott ennek megfelelő munkát. Nem volt túlnagy fizetése, de azért meg volt elégedve. Az apja szerint elég az egy lánynak ruhára, meg egyéb apró kiadásaira. A kenyeret pedig még ő meg tudja keresni az egész családja számára. Majd ha férjhez megy, gondoskodik róla a férje. Egyébként sem szoktak ők ahhoz, hogy nagy lábon éljenek. Szerény, hívő emberek voltak, akik nem akartak vagyont, kincseket gyűjteni. De azt teljes szívvel hitték, hogy az Úr gondoskodik róluk minden szükségükben. Ebben a hitükben még sohasem csalódtak, mert ha nem is voltak gazdagok, mindenük megvolt, ami kellett. Boldogok voltak. Nagyon szerették egymást, és mindent megtettek egymásért.

Egyetlen leányukat is ilyen szeretetben és a Jézus Krisztusban való hitben nevelték. Templomba és közösségi bibliaórára jártak mióta házasságban éltek, sőt már annak előtte is. Amikor a kislányuk korban elért odáig, őt is magukkal vitték. Nagy volt az örömük, amikor Eszter hitre jutott. Annak is nagyon örültek, hogy gyönyörű hangjával szépen tudott énekelni. Számtalan alkalommal állt ki szóló éneklésre és mindig sikeresen szerepelt. Abszolút hallása és gyönyörű, tiszta hangja elbűvölte hallgatóit. Már az iskolában arra biztatták tanárai, tanárnői, hogy képezze magát tovább az éneklésben, mert híres énekesnő, sőt még operaénekes is lehetne belőle.

Eszter pedig ez ellen szívszerint mindig tiltakozott magában: Ott nem Jézusról énekelnek és az én hangom - remélem - pallérozatlanul is tetszik az Úrnak. És ha nem mindig jól énekelek, kijavítják fent az angyalok, de azért igyekezett a hangjára odafigyelni és ápolni. Amikor a lelkész megismerte Esztert és megtudta, hogy milyen szépen énekel, megengedte neki, sőt még kérte is, hogy alkalomadtán elénekeljen egy-egy éneket az istentiszteleteken. Ő ezzel tett bizonyosságot a Jézus Krisztusban való hitéről és ezzel hívogatott másokat is Jézushoz. Bizonyára nem is eredménytelenül...

Csergő Karcsi nem tudta elfelejteni azt a jelenetet, amit a templomban hallott és látott. Már napok teltek azóta, de mindig maga előtt látta azt a fehérruhás lányt, aki olyan szépen énekel. Ő ugyan nem emlékezett a szövegre, amiről az ének szólt, de tisztán látta a lány szép arcát, kétágra font gyönyörű haját, ami leért egészen a derekáig. De különösen elbűvölő énekhangja zsongott állandóan a fülébe amely azokról a piros ajkáról szállt az ég felé. Azóta is hallotta, még álmában is ...

Barátaival szinte mindennap találkozott a "Kékliliom"-ban, de Miska nem jött közéjük már napok óta. Nem tudják, mi lehet vele. Petit kérdezte mindennap, de az sem tudott róla semmit. Pedig nagyon szeretné megtudni Miskától, hol lakik az a szabó mester, mert el akart menni hozzá. Már kieszelte az okot, amivel oda fog menni, de ezt nem mondta el senkinek, még Petinek sem. A negyedik napon végre megjelent Miska. Kiderült, hogy valahol vidéken járt az apja megbízásából. Karcsit ez nem érdekelte, ő csak egyre azon igyekezett, hogy óvatosan Szilvási szabóra terelje a szót, hogy mielőbb megtudja, hol lakik, hogy merre keresse. A lányt szándékosan nem említette. A másik kettőben ugyan felébredt egy halvány gyanú, de hamar elhessegették maguktól. Végül is elmagyarázta neki Miska pontosan, hogy merre találja meg, ha ennyire fontos neki. Így aztán ittak egyet erre is, mint minden másra és elkezdték a kártyacsatát. Mondhatnám úgy is, folytatták, mert hiszen ezt csinálták nap mint nap, legfeljebb tartottak közben néhány órás szünetet.

A "Kékliliom" tulajdonosa nem bánta, mert ezekre a csatákra nem volt jellemző a szárazság. Na meg nem vérre ment, hanem mindenféle ital volt a tét, amiben az alkohol emelte a hangulatot.

...És mindennap másnap mentek haza.

A következő napon, amint kijózanodott Karcsi, elhatározta, hogy felkeresi a Szilvási szabó házat. Csak azt nem tudta eldönteni, hogy a nap melyik szakában lenne legalkalmasabb, mert az igaz, hogy a szabóhoz megy, de a fő célként a lánnyal való találkozás lebegett előtte. Nem tudhatta, mikor van odahaza, mert még azt sem tudta róla, hogy dolgozni jár. Ezt még Kocsis Miska sem tudta, pedig mennyivel könnyebb lett volna minden.

Jó délután volt már, amikor elindult a Kökény utca felé. Május volt, gyönyörűen ragyogott a nap. Sokan jártak az utcán és minden olyan vidámnak látszott. Karcsi szívében mégis volt egy ici-pici szorongás. Talán azért, mert valami hazugságot kellett kitalálnia, hogy megközelítse az őt elbűvölő lányt, aki egy szempillantás alatt a hatalmába kerítette. Ráadásul az a lány ezt nem is tudja. Nem is tudhatta, talán még arról sem tudott, hogy ő létezik egyáltalán ezen a világon.

Követve Miska barátjának útbaigazítását, hamar megtalálta a házat. Már messziről észrevette, mert - ahogy Miska elmondta - ilyen hosszú és alacsony nádfedeles ház nincsen még egy az utcában. Amint közeledett, felfedezte rajta a kicsiny cégtáblát is, amelyen csak ennyi állt csupa nagybetűvel: SZILVÁSI LÁSZLÓ - FÉRFISZABÓ

Nagyot dobbant a szíve, amikor a kezét rátette a kilincsre, majd egy nagyot lélezett és benyomta a kaput. Szégyelte magát kissé önmaga előtt is, amiért ilyen megtervezett hazugsággal akarja megközelíteni azt, aki után egy látásra ennyire sóvárgott. Nála, Csergő Károlynál nem volt szokás az ilyen.

- Félre ezekkel a gondolatokkal, nincsen erre idő - próbálgatta elhessegetni a szorongását. Azt figyelte, melyik ajtón nyisson be. Hamar meglátta az egyik ajtón lévő táblácskát, amelyen ez állt: MŰHELY

Mielőtt belépett, egy pillantást vetett a kertre, melyről megállapította, igen szépen van művelve és rend uralkodik benne. Majd belépett a tágas műhely helyiségbe, ahol a mester illő tisztelettel fogadta. Félretette a kezében lévő munkáját és felállva, kézfogással üdvözölte. Amint illik, bemutatkoztak egymásnak és helyet kínálta a mester.

- Kedves Csergő úr, ugyan minek köszönhetem a látogatását? - kérdezte. Közben az járt az eszébe, hogy ismeri ő nagyjából a vendégét, hallott már róla egyet és mást. Ezt semmiképpen sem akarta éreztetni, vagy tudtára adni vendégének

- Tudja Szilvási uram, ahogy múlik az idő nap-nap után, vagy talán év-év után, újabb és újabb fordulatok következnek az ember életében.

- Az biztos, hogy így van - hagyta helyben Szilvási mester, de ebből még halványan sem sejtette, mit akar ez a fiatalember. Ezért kérdezte:

- Na és szabadna tudnom, mi az a legújabb fordulat, ami miatt netán az én szerény házamat, vagy éppen a műhelyemet tetszett megvizsgálni?

Arra nem is gondolt, hogy nála akar ruhát varratni, hiszen ezek a gazdagok, főként a ficsúrok leginkább a fővárosban varratnak. De hiszen akkor miért jött? Nem kellene akkor bevezetni a lakásba? Csak nem itt fogadja, amikor bizonyára valami nagyon fontos ügyben jöhetett.

Ezt egy pillanat alatt gondolta át és már kezdte is betuszkolni a lakásba. De Karcsi nem volt hajlandó, mert az ő mondanivalójához éppen ez a hely illett. Bár a gondolatai inkább ott jártak, de ott nem tudott volna mit mondani.

- Jó helyen vagyunk itt Szilvási uram - nyugtatta meg a mestert. Inkább elmondom hamar jövetelem célját.

- Szeretném hallani - nyögte ki a Mester.

- Az úgy van... már amint mondtam is ... hogy az idő ugye telik... - kezdte dadogva és körülményesen. - Mert azt... hogyis mondjam ... megállítani nem lehet... Én sem lehetek kivétel... Az én időm is csak telik... egyre csak telik... Nem mondom én, hogy nagyon eltelt... de én is ... azazhogy... szóval elértem az időt... amikor talán ... igen ... meg kellene házasodnom.

A szabó mester rettenetesen megrémült ezek hallatán. Nem tudta mire vélni, miért mondja ezeket pont neki, vagy mit akar ezzel elérni? Beléhasított, hogy csak nem leánykérés akar ez lenni: Hogy éppen az ő lányát szemelte ki ez a pipogya fráter? De hát nem is ismerik egymást. Vagy mégis? Csak ő nem tudna róla?

Mindez egy másodperc alatt cikázott át az agyán. Aztán igyekezett odafigyelni, mit dadog még el ez a dölyfös fiatalember. Az pedig folytatta:

- Úgy gondoltam, eljövök... megkeresem Szilvási uramat, beszéljük meg, milyen is legyen az a vőlegényi ruha?

A végét már egészen folyékonyan mondta el, de közben mindig az ajtót figyelte, mikor lép már be rajta a hön óhajtott fehér ruhás lány. Egész idő alatt abban reménykedett és arra várt.

- No, hát ha csak ennyi a baj azon könnyen segíthetünk - sóhajtott fel megkönnyebbülve a mester, mint aki egy rettenetes nyomás alól szabadul.

- Ennyi volna - hagyta rá a fiú, bár hangja nem volt valami meggyőző. Ettől kezdve aztán Szilvási mester vette át a szót. Kérdezgette, milyen anyagból gondolná, milyen fazon, hány soros gombos legyen és minden egyéb ide illő kérdés tett fel. Karcsi felelgetett, de nem tanúsított nagy hozzáértést. Inkább azon igyekezett, hogy minél hosszabb ideig tartson a megbeszélés. Az ajtóról szinte soha nem vette le a szemét, de az sehogy sem akart nyílni.

A mester már gondolatban szabta is és varrta is a drága szövetet, amíg állandóan beszélt. Elmondta, hogy a polgármester fiának is ő varrta a vőlegényi ruhát a tavalyi évben. Az elmúlt télen pedig sok úri gyereknek varrt az érettségire öltönyöket. A városházán dolgozók közül sokan járnak őhöz várratni, de leginkább csak ősszel van nagyon sok munkája. Karcsi nem nagyon figyelt a mester szavaira. Egyre reménytelenebbül várta az ajtó megnyílását. Már arra gondolt, elmegy, hisz úgyis hiába vár. És éppen ebben a pillanatban megpillantott egy női alakot az ajtó üvegen át, aki már nyúlt is a kilincshez és már hallatszott a hangja is:

- Apa, jó hírem van...

Hirtelen elhallgatott, amikor megpillantotta a fiatalembert. Resteljedve próbált visszahúzódnival, de az apa biztatta:

- Gyere csak bátran, hadd mutassalak be Csörgő úrnak!

A fiú azonnal felállt, amikor a lány belépett, és lassan közeledni kezdett hozzá.

- Csörgő Károly vagyok - nyújtotta a kezét a lány felé.

- Szilvási Eszter - mondta a lány és ő is nyújtotta a kezét lassan a fiúnak. A fiú megfogta lágyan és kissé meghajolva a szájához emelte és csókot lehelt rá. Utána sem engedte el. Néhány másodpercig úgy álltak és néztek egymás szemébe. Végül is a lány kihúzta a kezét a fiúból, majd hátrébb lépett. Azután csend következett.

Csergő úr ruhát szeretne varratni... esküvői ruhát. Azért jött, hogy megbeszélje - törte meg az apa a csendet.

- Bizonyára nagyon szépet szeretne - mondta a lány - és úgy gondolom, a legjobb anyagból - tette hozzá.

Karcsi erre hümmögött valamit, de azt már senki sem értette, hogy mit. Beszélgettek még egy keveset jelentéktelen dolgokról. Karcsi végül azt mondta, hogy majd jelentkezni fog, ha időszerű lesz a ruha varratás. Végül is nem állapodtak meg semmiben.

Amikor menni akart, Szilvási szólt a lányának, hogy kísérje ki a kedves vendéget. A kapunál még váltottak néhány szót, melynek a végén Karcsi néhány tétova szó után megmondta a Eszternek, hogy szeretne vele találkozni - ha nem ellenzi -, de nem csak egyszer.

- Hogy gondol ilyet Csergő úr? Mit szólna ahhoz a menyasszonya?

- Hm... A menyasszonyom? Drága Eszter, magának megmondom, nincsen énnekem menyasszonyom. Én azért jöttem ide, hogy magával találkozzam és ez sikerült is. De apjának ezt soha meg ne mondja!

- De mit akar tőlem?

- Egyenlőre annyit, hogy találkozzunk minél többször, beszélgessünk minél többet, hogy megismerjük egymást. Hátha megszeretne engem úgy, mint ahogy én megszerettem magát első látásra.

- Hiszen ez lehetetlen. Maga - úgy tudom - nagyon gazdag szülők gyermeke. Én pedig egy egyszerű család leánya vagyok. Hogy illenénk mi össze? Azt is meg kell tudnia, hogy én... én Jézus Krisztus követője vagyok. Ez azt jelenti más szavakkal, hogy néki adtam az életemet és ha összekötöm azt valakivel, az csak olyan lehet, aki ugyanúgy Neki szolgál, mint én. És bárki is lesz az illető, azt tudnia kell, hogy az első mindig Jézus lesz az én életemben, csak azután következhet ő.

Karcsi hallgatta a lány szavait, de nem sokat értett meg belőle. De annyit mindenesetre megsejtett, hogy ő ennek a követelménynek nem biztos, hogy eleget tud tenni. Hiába csinos, szép arcú fiatalember, hiába gazdag, Eszter ezeket az értékeket valahogy hátrébb sorolja, talán nem is becsüli sokra.

Bár helyzetét ebben a pillanatban reménytelennek látta, de a lány vallomása tiszteletet keltett benne, és némi kíváncsiságot is, mert valamiféle belső értéket, komoly meggyőződést érzett Eszter szavai mögött. Hallott ő már bizonyos belső értékekről, amit józan pillanataiban helyeselt is, de eddig nem tudott mit kezdeni az ilyen értékekkel. Arra meg nem is gondolt még, hogy nála is azok legyenek túlsúlyban. Mielőtt elköszönt és újra kezetsókolt volna Eszternek, újra meg kérdezte:

- Hol találkozhatnánk mégis és mikor?

- Ha mindenáron találkozni akar velem..., jöjjön el hétfőn este hatkor a gyülekezeti terembe... bibliaórára, ott leszek.

Karcsi napokon keresztül nem tudta hol tart. Egyrészt jóleső érzés töltötte el amiatt, hogy találkozhatott és beszélhetett Eszterrel. Most még tisztábban látta maga előtt a kedves, szép leányarcot. Hangja, mint édes muzsika ott zsongott a fülében és az agyában az járt, amit Eszter mondott neki.

Se hallott, se látott, szülei nem tudták elképzelni, mi történhetett vele.

De ugyanakkor számtalanszor felsajdult benne egy másik érzés, ami kellemetlenebb volt. Nem tudta, mit is kezdjen azzal, amit a lány mondott. Csak idézgette magában újra és újra. Hogy is mondta? Hogy ő Jézus

követője. Mit jelent az? Meg azt is mondta, hogy... neki adta az életét. Karcsinak ez teljesen érthetetlen, valahogy idegenül hangzó beszéd volt. Annyit tudott belőle kihámozni, hogy Eszter egy teljesen más világban él, amit ő nem ismer, nem hasonlít az ő világához és talán képtelenségnek is tűnik ezt a két világot összehozni. Meg mit is mondott még? Igen, valami szolgálatot említett..., meg, hogy csak olyannal köti össze az életét, aki Jézusnak szolgál, az ő Jézusának. Na, hát ez is képtelenségnek hangzik. Még, hogy ő... De hát nem is tudja mit jelent ez a szolgálat. Ez teljességgel lehetetlen feltétel..

Egyik este -, hogy elhessegette töprengéseit - elment a "Kékliliomba". Barátai nagy ovációval fogadták, mert azóta nem volt ott, amióta Eszterrel beszélt. Faggatták is a barátai, miért maradt el napokon át, de nem volt hajlandó erre nyilatkozni. Leült az asztalhoz, kért valami italt a pincértől. A pincér kihozta, letette az asztalra, de ő hozzá sem tudott nyúlni. Valahogy megbénult a keze... Csak ült szótlanul. Peti és Miska már igen fel voltak dobva, de Karcsit az ő jó kedvük sem bírta kimozdítani töprengéséből. Hogy mégis mosolyra derítsék, kezdtek neki holmi sikamlós történeteket mesélni. Erre sem szólt, még csak el sem mosolyodott. Miska rengeteg disznó viccet ismert, most azokat szedte elő. Ők ketten hahotáztak rajta, míg Karcsinak egy arcizma sem mozdult. Egyre azon tűnődött most is, vajon mit csinálhat Eszter ebben a pillanatban? Megunva barátai hahotáját, felállt, egy pénzt dobott az érintetlen pohár mellé és köszönés nélkül hirtelen eltávozott. Cimborái fagyos mosollyal bámultak utána.

A gyülekezeti terem ajtaját már félhatkor kinyitották, de csak később kezdtek gyülekezni. Eléggé tágas terem közepén volt közlekedő út hagyva a bejövők számára, jobbra-balra a széksorok. A hosszúkás terem egyik végén volt a bejárat, a másik végében volt egy dobogó és azon asztal és egy szék. Ide lépett fel, aki a szolgálatot végezte. Amíg gyülekeztek, hallelujah énekeket énekeltek. Az éneklést - mint más alkalommal is legtöbb esetben - Szilvási Eszter irányította. Ő nagyon sok éneket ismert és mivel nagyon szépen énekelt, azt kérték tőle, hogyha jelen van ő vezesse az éneklést. Alkalmanként új éneket is tanított velük. Eszter most is ott állt a kis gyülekezet előtt és vezette az éneklést. Így, mivel szemben állt a bejáratnál, mindig látta ki érkezik.

Már több éneket elénekeltek, amikor egyszerre csak egy pillanatra elhallgatott és csak nézett meglepetten a bejárat felé. Hamar magához tért és folytatta, de ez a néhány pillanat elég volt ahhoz, hogy sokan odanézenek. Így láthatták, amikor Csörgő Károly lépett be az ajtón. Gyorsan leült az utolsó sorba a sarokba. Azt szerette volna, ha senki sem veszi észre, de Eszter pillanatnyi meghökkenése éppen oda fordította a tekinteteket.

Amikor az éneket befejezték, Eszter odament a szüleihez, valamit súgott, majd odament Karcsihoz és előbbre hívta a szülei mellé. Karcsi azt gondolta, most már úgymint mindegy, mindenki látta őt, hát odaült Eszter szüleihez. Egyébként is boldog volt, hogy Eszter közelében lehetett. Így egymás mellé kerültek.

Megérkezett, aki a bibliaórát vezette és megkezdődött az óra. Éneklés és ima után felolvasta az igét Ézsaiás próféta könyvéből: *"Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér és gyűjtött kincseket azért, ami meg nem elégíthet?"*

Először elég halkán kezdett beszélni, de olyan csend volt, hogy minden szót jól hallhatott mindenki. A szemek is mind részegeződtek.

"... mert a világon millió és millió ember úgy él, hogy minden keresményét olyan dolgokra pazarolja el, ami teljesen hiábavalóság. Szeretne az ember "értelmes" életet élni, minden eszközt és lehetőséget kihasználni a saját maga javára. Szeretne elégedett lenni és nem tud. Szeretne boldog lenni, de nincs a számára igazi boldogság. Keresi az ember a belső békességet és nincs békessége. Megragad minden lehetőséget a különböző igényeinek legteljesebb mértékben való kielégítésére, de soha nem jut el az elégedettség érzéséig. Van, aki az egész vagyonát erre pazarolja és mégis kielégítetlen marad. Az emberek nagy része keres valamit, de ha megkérdeznék, nem tudná igazán megmondani, hogy mit. Mert nem tudja, hogy a lelke éhes,

a lelke vágyik táplálék után, a lelkét kellene megelégtíteni. A lélek is táplálkozni óhajt, mert különben elsorvad. Am a lélek nem testi táplálékkal él. A lélek számára a testi táplálék nem kenyér. Miért akarod hát mindenáron testi táplálékkal táplálni? Hiszen hiába adod az ökörnek a húst, nem él vele. Avagy hiába adod oda az oroszlának a szénát, nem eszi meg. Ugyanúgy a lélek számára a testi táplálék nem kenyér. Miért adsz hát pénzt érte, ami nem kenyér? A gyűjtött kincsedet olyanért, ami meg nem elégíthet? Amikor kaphatsz olyan kenyeret is, ami táplál, ami életet ad és teljesen ingyen van. Nem kell érte pénzt adnod! Nem kell odaadnod a keresményedet, az általad, vagy elődeid által összegyűjtött kincseket...

Karcsi nem tudta levenni a tekintetét a szolgálattévőről. Egész idő alatt feszülten figyelte. Úgy érezte, ő még ilyet nem hallott, pedig már sok igehirdetésen ott volt.. Egy szót el nem szalasztott volna, úgy megragadta a gondolat. Mindenről megfeledkezett, ami körülötte volt. Csak azt érezte, hogy ez mind neki szól, ez mind róla szól, ez az ember egyenesen róla beszél. Hiszen ő is úgy keres valamit már régen, nem tudná megmondani, hogy mit, és hiába megy akármerre, nem találja. Eddig még nem találta meg. Nem találta a barátaiban, korábban az iskolában, de nem találja a kártyában, az éjszakai mulatózásokban és léhaságokban sem. Eszébe jutottak szülei. Mennyi pénzüket elpocsékolta már. Mennyit elvert haszontalanul a saját vágyainak a kielégítésére és még sem volt boldog, valami hiányzott... Soha nem érezte a megelégedettséget. Bizonyára igaz, amit az igemagyarázó mond, ő is arra költött el sok pénzt, ami nem kenyér. Ő ugyan soha nem is gondolt arra, hogy neki lelke is van és annak is lehetnek igényei. Hogy az ő nyugtalansága a lélek nyugtalansága. És most azt hallja, hogy annak is kell kenyér. Igen, igaz lehet, ha már egyszer van lélek az emberben, annak is kellhet valami kenyér. Dehát hogy is van ez ...?

Miközben ezen gondolkodott, nem követte az igehirdetőt, aki tovább beszélt. De aztán újra figyelni kezdett. Amiket most hallott, az nem tudta már úgy lekötöni. A vége felé tartott az óra. Közben egy pillantást vetett oldalra Eszter felé. Látta az arcán, hogy teljesen a hallott ige hatása alatt áll és szemei állandóan a szolgálattévőt figyeli, aki egyszer csak felemelte a hangját: "*Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá, ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.*" Látjátok hát testvéreim, *Jézus az élet kenyere*, aki képes minden éhezőt megelégtíteni. Őbenne mindenki megtalálja az élete értelmét. Csak egyedül Ő képes arra, hogy azt a nagy lelki éhséget csillapítsa, betöltse. Mert Ő az igazi kenyér, a mennyei kenyér, aki saját magát áldozta azért, hogy nekünk éhezőknek kenyerünk legyen életünkben és halálunkban. Mert ez a kenyér nem csak erre a földi életre elégséges. Ez a kenyér megtart egy örökkévalóságon át. Aki ezt a kenyeret fogyasztja, már átment a halálból az életre, mert ha meghal is él. Ezt a kenyeret veheti mindenki ingyen, pénz nélkül, gazdag és szegény. Nem kell hozzá társadalmi rang, sem semmiféle kiváltság, vagy érdem, hogy megkapjuk. Adja az Úr bőségesen az élet kenyerét mindenkinek. Élünk hát vele testvéreim!

Amikor befejeződött az óra és kijöttek, Karcsi némi tétovázás után megkérte az Eszter szüleit, engedjék meg, hogy velük mehessen, mert szeretne beszélni Eszterrel.

- Nincs ellene kifogásunk Csergő úr! - mondta Szilvási. - De mit szól hozzá a kedves menyasszonya?

- Azt hiszem ezt a menyasszonyom nem bánja - mosolygott Karcsi, miközben Esztert nézte.

Eszter egy kissé elpirult és bosszúsán nézett Karcsira. Amikor kicsit hátrébb maradtak szemére is vetette a fiúnak.

- Miért csinál ilyeneket? Úgy beszélt és úgy nézett rám, mintha én volnék a menyasszonya. Én már megmondtam magának, hogy én Jézussal jegyeztem el magam és az Ő menyasszonya vagyok. Nagyon kérem, én velem úgy beszéljen...

- Úgy beszélek én kedves Eszter - vágott a szavába Karcsi, - de higgye el, nem ismerem ezt a nyelvet. Olyan sok szépet és jót hallottam most is, ezen az órán, de higgye el alig értek belőle valamit. Azt szeretném, ha tanítana engem erre a beszédre.

- Ó én igazán szívesen tanítom - enyhült meg a lány - ha igazán akar tanulni. Tehát mi az, amit nem értett?

Hm...nem ... nem is tudom... Az elején még értettem. Az mintha rólam is szólt volna. Merthogy én is úgy vagyok, régen keresek valamit, de eddig nem tudtam, hogy mit. Aztán meg a lélek. Hallottam már én, hogy lelke is van az embernek. Azt gondoltam, ha van is, az valami igénytelen dolog lehet az emberben. Nem gondoltam, hogy azt is kellene táplálni. Az emberek beszélnek olyanról, hogy egy-egy lakodalom, disznótor, vagy névnap alkalmával, általában ilyen vagy olyan lakomán hogy kitömték magukat. De olyanról soha nem hallottam beszélni senkit, hogy a lelkét jól tartotta volna. Mondja kérem, ha nem jól látom!

- Jól látja - hagyta helyben Eszter. - Látja ez a baj, hogy az emberek túlnyomó többsége csak a testével törődik. A testükért mindent képesek megtenni. Igyekeznek azt a lehetőségeik szerint jól tartani étellel, itallal. Azon vannak, hogy minél szebb ruhába bujtassák. Óvják, edzik, tisztán tartják és ki tudja még mi mindent elkövetnek vele, hogy lehetőleg minél tovább eltartson. Egy parányi betegség esetén szaladnak az orvoshoz. Azt szeretnék, ha testük örökké élne. Az pedig nem él örökké. Hat, vagy hét, esetleg nyolc évtized után elszáll belőle a lélek, az a lélek, amelyik pedig tovább él. Ám erre a lélekre a legtöbb ember nem gondol az alatt a néhány évtized alatt, amit e földön tölt. Pedig gondolnia kellene, mert a lélek örökéletű és nem mindegy, hogy a test halála utáni létet lelke hol tölti és milyen körülmények között. Itt, ezen a földön dől el a lélek sorsa, üdvössége, vagyis örök életre, vagy örök kárhozatra jut-e?

Egy kis szünetet tartott, majd hirtelen Karcsi felé fordult:

- Tudja, mi az, hogy örökké? Fel tudja ezt fogni, örökké?

- Hát... hogy... szóval, aminek nincs vége sohasem. De felfogni? Azt... azt hiszem, nem lehet felfogni.

- Na látja! A lélek pedig addig él.

Erre Karcsi csak annyit mondott:

- Elképzelhetetlen.

- Lehet, hogy elképzelhetetlen, de igaz - mondta a lány. - De ne próbálja ésszel felfogni, megérteni, mert az lehetetlen. Ezt csak hittel lehet elfogadni.

- Jó, elfogadom magától Eszter, bár egyáltalán nem világos előttem - vallotta be Karcsi. - Arra kérem, beszéljen még arról a kenyérről. Már minthogy Jézus lenne az a kenyér, de hogyan?

- Pedig az is igen egyszerű. A lélek tápláléka, ha úgy tetszik kenyere az Ige, amit a hívő ember mindennap magához vesz. Az Ige mindig Jézusról szól, Őt tárja elénk. Az Ige az, ami nevel, erősít, irányít bennünket, elmélyít a hitben. Az Ige maga Jézus, amint János apostol írja az evangéliuma elején: "Az Ige testté lett és lakozék miközöttünk". Tehát az Ige, vagyis Jézus jött közénk testben. Így lett tehát Jézus az Ige, a hívő ember lelki kenyere... Vajon érthető ez így a maga számára?

- Őszintén szólva nem - vallotta be Karcsi - de nem baj. Ennyi kemény és nehéz táplálékot nem lehet úgy sem egyszerre megemészteni. Remélem, találunk még alkalmat a lecke folytatására. Egyébként nagyon kedves magától, hogy megpróbálja ezt - a számomra ismeretlen tudományt - a fejembe préselni.

- Jobban szeretném inkább a szívébe beültetni - válaszolta Eszter.

Amikor hazaérkeztek, a szülők elköszöntek Karcsitól és bementek. A fiatalok még váltottak néhány szót. A fiút az is érdekelte, mikor találkozhatnak újra és hol lenne erre alkalmas hely, ahol zavartalanul

folytathatnák a beszélgetést? Eszter azt mondta, ahol most megtalálta, ott minden hétfőn megtalálja. A beszélgetés közben az is kitudódott a Karcsi számára, hogy Eszter a bankban dolgozik, de azt nem engedte meg, hogy ott találkozzanak. Végül nem tudtak megállapodni semmiben. Karcsi a véletlenre bízta, Eszter pedig azt mondta, ha az Úr akarja a találkozást, akkor bizonyára el is készíti azt.

Búcsúzóul Karcsi kezet akart csókolni, de Eszter most nem engedte meg.

Hazafelé menet újra, meg újra átgondolta a történeteket és végül egy pillanat alatt minden összeomlott benne. Úgy érezte, Esztert ő soha nem fogja megérteni. Az Eszter világa nem az ő világa. Belátta azt is, hogy az az út, amelyen jár, nem jó irányba viszi. Változtatni kellene, de azt még nem tudja, hogyan? Pedig feltétlenül kell, - parancsolta önmagának -, mert Esztert így nem nyerheti el soha. Most úgy gondolkodott, mintha ez volna a számára az egyetlen és legfontosabb feladat. Nem is sejtette, mennyi mindent kell még addig tennie, ha valójában meg akarja őt nyerni. Azt már érezte, hogy a reá váró nagy vagyon ebben semmit sem nyom a latba.

Odahaza nem fogta a hely. Nem volt otthonülő természet, nem érezte jól magát, mennie kellett.

Elindult hát a "Kékliliom" felé, mert a lábai önkéntelenül is abba az irányba vitték. Lassan lépegetett, ráérősen. Menet közben mindig az járt a fejében, amit Esztertől hallott.

... Jézus a kenyér... és Ő a testté lett Ige ... De az Ige is kenyér...a lélek kenyere...Az táplálná tehát a lelket...Na igen, aki él vele... És Jézus is Ige... hm... nem érthetem, egyszerre annyi mindent hallottam, hogy ...

Addig elmélkedett, amíg elért a vendéglőig. Az ajtó ki volt tárva. Egyetlen lépcsőfokon kellett fellépni, ha valaki be akart jutni. Már rá is tette az egyik lábát, de aztán megállt úgy, hogy a lábát az egyetlen lépcsőfokon hagyta. Hosszasan nézett be a nyitott ajtón át, mintha valakit keresne. Különféle ételek és italok szaga áradtak felé. Nem látott bent mozogni senkit. Barátai - ha itt voltak - bizonyára a belső teremben tartózkodtak.

Valami visszatartotta. Nem ment be, hanem elindult önkénteül a Kökény utca felé. Tudta, hogy valószínűtlen a találkozás Eszterrel, de arra kellett mennie, mert valami láthatatlan erő vonzotta abba az irányba. Lassan haladt előre, mintha minden lépését meggondolta volna. Maga sem tudta miért megy újra oda, ahonnan nem régen jött el.

Amikor odaért a házhoz téován megállt és körülnézett, nem látja-e valaki. Senki nem járt az utcán. Óvatosan belesett a kerítés deszkái között lévő keskeny résen, de senkit sem látott. Várt egy keveset, majd újra belesett. Néhányszor még megismételte ugyanezt, közben arra is figyelt, nem jön-e valaki az utcán, aki megláthatná. Hirtelen elszégyelte magát, mert eddig arra nem gondolt, hogy a szemközti ház ablakából mindent láthattak. Gyorsan elindult visszafelé. Visszanézett kétszer is, de nem látott senkit sem.

- Ó, micsoda szégyen lenne, ha a szomszéd meglátja és elmondja Szilvásiéknak - gondolta magában.

Egyre jobban gyorsította lépteit meg sem állt hazáig. Apja, anyja igen meglepődött, amikor berobogott. Ő most semmit sem törődött velük, bement a szobájába és könyvei között kezdett keresgélni.

Nemsokára meg találta, amit keresett. Amikor az iskolatársaival együtt ő is konfirmált, a lelkész mindenkinek ajándékozott egy kis Bibliát. Egy Újszövetséget. Ezt kereste most meg. Leült az ablak elé, de a félhomályban már nem tudott olvasni, felkapcsolta olvasó lámpáját és kikereste János evangéliumát... Olvasni kezdte:

"Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél"...

Másnap reggel korán ébredt Karcsi, mivel este idejében lefeküdt. Apja és anyja már talpon voltak, mit minden reggel, mert nekik a gazdaság után kellett látni. Ám igen meglepődtek, amikor meglátták egyetlen fiukat felöltözve, mint aki munkába készül.

- Nicsak, hát veled mi történt?- kérdezte a fiát az apa.

- Nem történt semmi különös - válaszolta Karcsi - csak azt akarom, adjon nekem is valami munkát édesapám. Mától kezdve dolgozni fogok, mert segíteni szeretnék édesapámnak.

- Hallod ezt anyja? - fordult Csergő a feleségéhez - hát ezt is megértük, hogy a mi fiunk dolgozni akar. Igaz lehet ez vagy csak képzelődöm?

- Bizony igaz édesapám! Mostantól sok minden megváltozik ebben a házban, meg fogja látni!

- Na erre bizony kíváncsi vagyok. És minek köszönhetjük ez a nagy változást?

- Majd eljön annak is az ideje, amikor megmagyarázom. Most az mondja meg, mi lesz a feladatod?

- Hát... ha ennyire nagy benned a tettvágy, ülj a kerékpárra, menj ki a tanyára. Ma kezdik a cselédek a lucernát kaszálni. Intézkedj, hogy minden rendben menjen. De túlságosan nem kell beleavatkozni a dolgaikba. Sándor bácsi mindent tud, de jó, ha ott leszel közöttük. Az sem lenne baj, ha te is megfognál egy kaszát...

Az utóbbi mondatot nem komolyan mondta, de belsőleg úgy gondolta, nem ártana, ha a fia megismerkedne egy kicsit a fizikai munkával.

- Rendben van édesapám, azt is megpróbálom. Már megyek is, csak megreggelizem.

Ment is nem sok idő elteltével. Meg is érkezett hamar, mert ugyancsak taposta a pedált egész úton. A cselédek már ekkorra levágtak néhány rendet. Kissé gyanakodva fogadták a fiatal gazdát. Azt gondolták, kémkedni jött, és majd elmondja az apjának, ki hogyan dolgozott. Ez a gyanújuk hamar eloszlott, mert Karcsi közéljük elegyedett és mihamar kaszát kért Sándor bácsitól.

- Csak vigyázzon ám a fiatal úr, mert erősen kell fogni, másként kiszalad az ember kezéből - élcelődött az öreg tanyás.

- Bízsa csak rám Sándor bácsi - és már lendült is a kasza és meg is állt azonnal, mert a hegye a földbe fúródott. Ezen aztán jót nevetett a társaság. Ezután megmutatta Sándor bácsi, hogyan kell vele bánni. Egy kis gyakorlás után már be is állt Karcsi is a sorba, igaz, csak utolsónak és ha lemaradva is, de követte a többieket.

- Hű de nehéz munka ez a kaszálás - sóhajtott fel nemsokára. Vagy két óra eltelté után pedig a derekát kezdte fájlalni, meg a két karját is.

- Hagyja meg fiatal úr, nem magának való ez - mondta Sándor bácsi. Nem is kérette magát, letette a kaszát és bement a tanyára. Lefeküdt pihenni és azonmód el is aludt. Csak a zajra ébredt fel, amikor az emberek bementek ebédelni. Hítták őt is, de inkább felült a kerékpárra és hazahajtott. Azon a napon nem is ment ki többet a kapun.

Karcsi beváltotta az apjának tett ígését. Folyamatosan kérte a feladatot minden napra. Apja mindig talált olyan munkát, ami neki éppen megfelelt. Így valóban sokat segített a szülőkön, főleg az öregedő apján.

Újabban csak nagyon ritkán látogatott el a Kékliliomba és mindig hazatért korán. Barátai nem értették a viselkedését, amiért nem tartott már mindenben velük. Ennek elment az esze - mondogatták egymás között. Ő pedig ezzel mit sem törődött. Vasárnap mindig elment a templomba, de nem ült a barátai mellé a karzatra, ha ott voltak, mert komolyan akart viselkedni. Más helyet választott, de olyat, ahonnan láthatta Esztert állandóan. Istentisztelet után néha beszélt Eszterrel, ha sikerült ürügyet találnia, de akkor is csak keveset. Arra nem mert vállalkozni, hogy a templomból hazakisérje. Nem tartotta illendőnek.

A hétfői órákra eljárt rendszeresen. Érdekelte, amit ott hallott. Aztán hazafelé beszélgethetett Eszterrel, mert mindig haza kísérte a családot. Be is hívták, mert sem Szilvási, sem a felesége nem helyeselték, hogy a kapuban álldogálva beszélgessenek. Ezekbe a beszélgetésekbe egyszer-egyszer a szülők is bekapcsolódtak. A beszélgetések általában az Igéről és Isten országa dolgairól folytak. Karcsi ugyanis egyre nagyobb vágyat érzett ezek megismerésére. A család mind három tagja, de különösen Eszter nagyon szívesen vállalta a tanító szerepét.

Szilvási nem említette többször Karcsi menyasszonyát. Azt nem bánta sem ő, sem a felesége, hogy a fiatalok lelki dolgokról beszélgetnek egymással, és soha nem gondoltak másra, mert tudták a köztük lévő vagyoni különbség kizárt minden más lehetőséget.

Karcsi szívesen tartózkodott ebben a házban. Nagyon megszerette ezt a kis családot és már úgy érezte, nem csak Eszterért jár ide. Jó volt itt lennie, mert mindig béke volt, csend volt és szeretet vette körül. Meg volt győződve, hogy ez nem csak akkor van így, amikor ő itt van. Szilvásiné olykor-olykor süteménnyel is kedveskedett neki, amit ő szívesen elfogadott.

Eszter pedig csak komoly témákról volt hajlandó beszélgetni. Bókot, udvarlást soha nem fogadott el. Nem tartotta elhízhetőnek, hogy Karcsi kitarson mellette, mint jövőendő feleség mellett. Még ha Karcsi úgy akarná is, a szülei minden valószínűség szerint meg fogják akadályozni. Elhatározása szerint is csak olyan férfi lehet a férje, aki igazán hisz Jézus Krisztusban és ezt az életével is bizonyítja. Tudta, hogy Karcsi egy idő óta valóban rendszeresen olvassa a Bibliát és amikor találkozott mindig meg is kérdezte tőle, mi volt a mai Igéje. Most is megkérdezte, sőt egyenesen neki szegezte a kérdést:

- Mondja el, kérem, mit olvasott ma a Bibliából?

- Hm... nem is gondolja - mosolyogta el magát Karcsi. - Ma éppen egy gazdag ifjúról olvastam.

- És mit tanult tőle? - sürgette Eszter.

- Úgy vélem, nagyon sokat. Azt gondolom, nem illik az embernek az ő vallásos érzelmeivel dicsekedni. Én ugyan nem is dicsekehetek azzal, hogy mindig megtartottam a parancsolatokat. Jézus ezt az ifjút hamar lehűtötte, mert a vagyonáról ő sem volt képes lemondani.

- Azt, hogy ő sem, úgy kell értenem, maga sem lenne képes, ha azt akarná Jézus?

- Nehéz nekem erre felelnem - vallotta be Karcsi. - Születésemtől fogva én is benne élek a gazdagságban. Megszoktam, hogy mindenem van, amit csak kívánok. Ugyanakkor azt kell mondanom, igazán boldog soha sem voltam, amióta felcseperedtem. Ha látszólag mindenem volt is, mégis mindig hiányzott valami az életemből. Igazi békesség, igazi boldogság soha sem töltött be. Most látom már, amióta az órákra járok és amióta beszélgetünk, hogy van boldogság és békesség vagyon nélkül is. Vagy talán ott van igazán, ahol nem köti le az embert a gazdagság. Csak azzal kell törődnie, hogy a belső békéje meglegyen. Bevallom, én is szeretném ezt elérni... és akkor ... akkor már bizonyára nem lesz fontos a gazdagság sem.

- Örülök annak, hogy így látja - mondta Eszter. - Ha igazán szeretné megkapni ezt a békességet, ebben Jézus segíthet és Ő akar is segíteni. Hiszen Ő maga hívogat mindenkit, aki békességre vágyik és Ő nem úgy adja ezt a békességet, mint a világ. A világ békessége mindig hamis, és soha sem teljes, és nem viharálló. Jézus békessége minden emberi értelmet felül múló és abban nincs félelem, nincs keserűség.

- Milyen jó lehet magának Eszter - ha mindezt megnyerte.

- Igaza van - hagyta rá a lány - én nagyon boldog vagyok, és azóta vagyok ilyen boldog, amióta elfogadtam ezt a hozzám lehajló kegyelmet. Tudja kedves Károly, ez a kegyelem a magáé is lehet, mert az Úr osztogatja bőségesen mindazok számára, akik elfogadják.

- Úgy gondolja, én is megkaphatom ezt a kegyelmet? Mindegy, hogy milyen nagy vagyon van a hátam mögött?

- Az a kérdés, miből akar megélni. Lehet, hogy a vagyona eltartja, amíg e földön él, de a földi élet után ez a vagyon már semmit sem használ. Ott csak azok tudnak ÉLNI - és ezt a szót csupa nagybetűvel értse - akik már itt, ebben az életükben is rászorultak erre a kegyelemre. Akik vissza utasítják Istennek ezt az ingyen felajánlott kegyelmét, azok a test halála után, odaát teljesen magukra maradnak az örök reménytelenségben. Igen szomorú lesz azoknak a sorsa.

Nehezen értette meg Karcsi ezeket a szavakat. Percekig mélyen hallgatott, majd újabb kérdéseket tett fel, amire Eszter szívesen válaszolt.

Hosszú ideig beszélgettek még. Karcsi rettenetesen vívódott belsőleg. Már nem csak az Eszter utáni vágya volt nagy. Isten Lelke munkát kezdett az ő lelkében és nagyon vágyott az Ige megértésére. Eszter látta ezt a vívódást és szeretne volna, ha Karcsi nem ésszel próbálja felfogni, amiről beszélgettek. Szerette volna úgy elmondani bizonyosságait, hogy higgye el azokat ez a kérges szívű fiatalember. Tisztában volt azzal, hogy Karcsinak nehéz, mert az ember gondolkodását köti a múltja. Tudta azt is, hogy ő nem tudja meggyőzni azzal, amit ő mond, - és most félre kellene húzódnia - teret hagyva Istennek, mert csak maga az Isten Lelke győzheti meg Karcsit.

Egyszerre csak úgy érezte, elég lesz ennyi erre a napra és megpróbálta befejezni a beszélgetést. De a fiú tovább kérdezett:

- Mit kellene hát tennem, hogy üdvözüljek?

Eszter most megdöbbsent meg csak igazán, mert így kérdezett a bibliai gazdag ifjú is. Egy pillanatig tünődött, mit is válaszoljon? Majd lassan kezdte mondani: - Ezt mondja az apostol: "... *ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámaszotta Őt a halálból, megtartatol.*" Ez mindenkire érvényes, még magára is - tette hozzá.

A fiú ránézett Eszterre, két szeme kerekre nyílt. Világosság gyúlt a lelkében. Aztán ezt a két kerek szemet elborította a könny. Odaborult az asztalra sírva és örömkönnyek között - szíve legmélyéről - felszakadt a vallomás, az öröm kiáltás:

- Most értettem meg igazán... Hiszek... igen hiszek az én Uramban és Megváltómban... és mostantól fogva én is örökké az Övé akarok lenni.

Másnap reggel csendben folyt a reggelizés. Csergőné - egyébként is kevés beszédű lévén - szó nélkül rakta le a tányérokat, kávé csészéket, az enni és innivalót. Aztán ő is leült az asztalhoz. Karcsi és az apja már előbb leültek, de nem beszélgettek. Csergő Andrásnak a malom gépeivel volt valami gondja és azon gondolkodott

el. A fiú pedig a reggel olvasott Igét forgatta a gondolataiban. Azt olvasta: *Ha valaki vallást tesz Én rólam az emberek előtt, Én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.* Úgy érezte, ez egyenesen neki szól. Meg kell mondania a szüleinek, milyen változás ment végbe az ő szívében az utóbbi időben, de főként ami a tegnapi napon történt. Bátorsága azonban nem volt hozzá, hogy elkezdje. Várta, hogy merre indul a beszélgetés fonala. Majd megpróbálja abba az irányba terelni és ha az alkalom olyan lesz, akkor meg fogja mondani.

Amikor látta, hogy ez nem akar úgy alakulni, amint ő szeretné, hirtelen bejelentette:

- Szeretnék valami fontosat mondani!

- Ugyan mi lehet ez a fontos? - kérdezte az apa.

Az anyja nem szólt most sem, csak ránézett a fiára. Szokatlan volt neki ez a bejelentés, mert máskor minden előzetes bejelentés nélkül kifogásolta a kávé, mert nagyon meleg, mert nem elég édes, esetleg a kalácsot száraznak találta. Ezenkívül még számtalan egyéb kifogása szokott lenni.

- Meg kell mondanom... igen... azaz, hogy... szóval... én megtaláltam Jézust. Az apa letette a kést és ránézett a fiára. Az anya kezében megállt a kanál. Csak néztek értetlenül. Majd kisvártatva az öreg szólalt meg:

- Mi az, hogy megtaláltad? Hol találtad meg?... és mit jelent az, hogy megtaláltad?

- Azt gondolom, úgy kell mondanom, hogy megismertem Őt úgy, mint Megváltómat, aki érettem is meghalt a kereszten. Megismertem Isten nagy szeretetét, amellyel az egyszülött Fiát áldozatul adta a bűnös emberért, így értem is. És tudom, hogy *aki hiszi ezt, annak örök élete van.* Ezért én mostantól fogva szeretnék neki szolgálni egész életemmel.

- Hm... aztán hogy akarod csinálni? - értetlenkedett az apa. - Talán elmegy papnak, hogy szolgálhass?

- Nem apám, nem akarok én pap lenni. Csak azt akarom, hogy dolgozzak becsületesen és keressem azokat az alkalmakat, ahol a lelkem erősödhet a hitben és szeretnék mindent Neki tetszően cselekedni. Ezt úgy értem, itt a családban is, vagy kint a tanyán, a gazdaságban, a cselédek között és nem utolsó sorban a gyülekezetben is.

- Na, hiszen ez szép dolog! - hagyta helyben az idősebb Csergő. - De hiszen te eddig is elmentél egyszer a templomba. Nem elég az, ha megfogadod, hogy ezután minden vasárnap elmegy? Ha valóban el is mégy, még presbiter is lehet belőled.

- Nincsenek nekem ilyen törekvéseim édesapám. Az még nem minden, ha valaki minden vasárnap ott ül, a szíve és a gondolatai pedig máshol csatangolnak. A presbiteri cím sem üdvözít, csak egyedül Jézus Krisztusban való igaz hit. Én ebben szeretnék egyre jobban megerősödni és mindenben Őt követni.

- Csak azt nem értem, miért ragaszkodol te annyira a Jézushoz? Nem elég neked az Isten? Miért annyira fontos neked Jézus, a Fiú, amikor az Atya nagyobb.

- Nem hallotta még édesapám, amit Jézus mondott: "Én és az Atya egy vagyunk". Másik helyen pedig ezt mondta: "Senki sem ismeri az Atyát, csak ha a Fiú ki jelenti néki". Vagy : "Senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam".

- És mondd, te honnan tudod ezeket?

- Ezt mind a Bibliából és azoktól, akik már ismerik a Bibliát. Bevallom, egy idő óta én is rendszeresen olvasom és nagyon sokat tanultam belőle. Szeretném mégjobban megismerni!

- Anélkül is megvagy! Látod, mi is megvagyunk - kötekedett az öreg.

A felsége, aki eddig csak hallgatott, most közbeszölt:

- Miért kötekedsz ezzel a gyerekekkel? Nemhogy örülnél, hogy ilyen lépésre szánta el magát. Jobb volna, ha inkább biztatnád. Hiszen nem akar az rosszat!

Igazából egyikőjük sem értette meg a fiuk döntését, ám az anya megsejtette milyen változás mehetett végbe a Karcsi lelkében. Leginkább annak örült, hogy ez a változás jó irányban történt. Ezért állt a fiú pártjára és ezzel véget is vetett a beszélgetésnek.

Teltek a hónapok, egyik a másik után. Közben edződött, erősödött a hit. A nyár is elmúlt, már az őszi betakarításnak is túl voltak a javán. Október vége közeledett és igen hűvös idő járt. Reggelenként dér lepte be a tájat. Karcsi pedig dolgozott mindennap szorgalmasan, amint megígérte korábban édesapjának. A szülők nagyon örültek a Karcsi életében történt nagy változásnak. Nem győzték dicsérni a szorgalmát, de leginkább csak egymás között, mert még mindig attól tartottak, a változás nem végleges. Karcsi pedig igyekezett bizonyítani. Nem csak irányított, parancsolgatott a cselédeknek, hanem maga is fogta a szerszámot, ami éppen soron volt és ugyanúgy dolgozott, mint ők. A vasárnapot mindig megünnepelte, mert a templomba rendszeresen eljárt és a szüleit is erre biztatta. A cselédektől sem követelte a vasárnapi munkát, csak annyit, hogy az állatokat ellássák.

Hétfőn is rendszeresen eljárt a bibliaórára. Már nem csak Eszter miatt járt oda. Az igaz, hogy vágyott Eszterrel beszélgetni, de a lelke is vágyott azt Ige után. Valósággal szívta magába, amit hallott.

A bibliaóra után mindig elkísérte Eszteréket, bement hozzájuk és elmélyült beszélgetéseket folytattak késő estig. Eszter szülei is megkedvelték, látva az Ige utáni vágyódását, az Úr kedves gyermekének tartották őt. Maga Szilvási is egyre szívesebben elbeszélgetett vele az Úr dolgairól. Természetesen arról a bizonyos vőlegényi öltönyről többé soha nem esett szó.

Karcsi lelkében és életében, egész gondolkodásában végbement változás eredménye az lett, hogy minden fontos dologban az Ige vezetését és tanácsát helyezte előtérbe és ezeken érlelte gondolatait, döntéseit.

Egy hétfői alkalommal, hazafelé menetben Karcsi igyekezett lelassítani a lépéseit, hogy kissé maradjanak le a szülőktől, halló távolságon kívül. Eszter észrevette Karcsi szándékát, de nem tiltakozott. Sejtette, hogy valamit mondani akar neki Karcsi, amit másnak nem lehet hallani. Nem is sokat váratott magára.

- Eszterkém, - csúszott ki a száján (így még soha nem mondta ki Eszter nevét) - ha megkérném a kezdet édesapádtól, eljönnél- e hozzám feleségül?

Eszter nagyon meglepődött a kérdés hallatán. Hosszú pillanatokig csak a gondolatai cikáztak ide oda. Már a megszólítás is szokatlan volt, ráadásul tegezte, ami még szintén nem fordult elő. De ami a legjobban meglepte, hogy feleségül akarja kérni.

Egy pillanatra szinte meg is szédült, de hamar helyreállottak a gondolatai. Talán csak rossz álom, - gondolta. Őt a szabó mester lányát a város leggazdagabb emberének a fia akarja megkérni. Nem, ez lehetetlen. Nem mondja ő, helyes fiú, meg kedves is, és igazán hitben él és jó vele elbeszélgetni, de ő soha nem gondolta volna, hogy ez lesz a vége. Valóban azt mondta volna...? Vagy én értettem félre, amit mondott - tündött még mindig magában.

- Elmondaná még egyszer, amit az imént mondott - fordult a fiúhoz.

- El én akár ötször is, ha kívánod - mondta határozottan. - De légy szíves tegezzél vissza. - És megismételte az előbb mondottakat.

- Ó, nem megy az olyan könnyen - utalt a tegeződésre - de megpróbálom. De meggondoltad-e jól, amit mondtál nekem?

- Igen, jól meggondoltam... Sőt, százszor is meggondoltam... és már nagyon régen meggondoltam.

- A szüleiddel is megbeszélted? - kérdezte kissé huncutul a lány.

- A ... szüleimmel? Velük nem..., nem beszéltem meg...

- Na látod! Ők bizonyára nem egyeznek bele, hogy egy szegény szabó mester lányát vedd feleségül, amikor annyi gazdag lány van ebben a városban.

- Engem nem érdekel senki gazdag lánya - vágott a szavába Karcsi. - Nekem egyedül csak te kellesz Isten törvénye szerint, és rajtad kívül senki más. Senkiről nem akarok hallani sem. Meg vagyok győződve, hogy szüleim, beleegyeznek. De ha nem egyeznek bele, akkor...és itt elhallgatott.

- Akkor mi lesz? - sürgette a lány.

- Akkor? ... Van két jó erős karom...

- Le tudnál mondani a gazdagságról? - kérdezte Eszter óvatosan.

- Most már igen - válaszolta a fiú. Jézusért és teérted mindenről!

Azért mégis megállapodtak abban, hogy Karcsi beszélje meg szüleivel mielőtt az Eszter szüleinek szólnának.

Eszter pedig ez utóbbi ellen nem titakozott.

- Hallgassanak meg engem édesapám! - mondta másnap a reggelinél Karcsi.

- Nagyon fontosat szeretnék mondani.

- Ugyan mi lehet már megint az a nagyon fontos? - kérdezte az apa, a *nagyon* szót igen kihangsúlyozva. Látszott rajta, hogy nem nagyon keltette fel az érdeklődését a fia bejelentése.

Az anyja most sem szólt, de várta, mi lehet az a nagyon fontos? Közben a kávéját kavargatta.

Karcsi hol az apját, hol az anyját nézte, figyelte alig kifejezett érdeklődésüket, majd határozottan kimondta:

- Szeretnék megnősülni!

Most egyszerre kapta fel a fejét mind a két szülő, ám hirtelen szóhoz sem tudtak jutni. Végre az apa szólalt meg elsőnek:

- Na, ez csakugyan fontos dolog, hallod-e... Dehát mondhattad volna...

- Hát éppen most mondom édesapám!

- Nagyon jól teszed édes fiam, nagyon jól teszed - helyeselt az anyja.- Hiszen éppen itt van már az ideje.
- Aztán van már asszonynak való is? - firtatta az apa.
- Van bizony édesapám... a város legszebb lánya!
- Na igen... hát azt így szokták mondani ilyenkor - hagyta rá az idősebb Csergő. - Hanem az még nem minden! Ahhoz még sok egyéb is kell.
- Ráadásul kedves is. Én ilyen kedves lányt nem ismerek másikat.
- Aztán gazdagnak gazdag-e édes fiam? - kérdezte az anya olyan érdeklődéssel, mint akinek ez a legfontosabb mindenek előtt.
- Hogy gazdag-e...? Hát földi kincsekkel nem túlságosan bővelkedik a család. Ám olyan kincs van a birtokukban, ami az apám összes gazdagságánál többet ér!

Nem kérdezték mi lehet az a drága kincs, mert ismerték már a fiuk átalakult észjárását, ami az elmúlt közel fél év leforgása alatt óriásit változott. Sejtették, hogy csakis lelki kincsekről lehet szó.

- Abból ugyan nem sok földet lehet venni - jegyezte meg az öreg Csergő - azért mégis szeretnénk tudni..., kit is gondoltál menyünknek? Ha megmondanád a nevét.
- Megmondom, hiszen ismerik édesapámék is... Szilvási Eszter a neve.

A két öreg összenézett. Ismerik, persze, hogy ismerik. Mindenki ismeri, aki a templomba jár ebben a városban. Helyes lány valóban - tűnődött ki-ki magában. - Szép lány is, komoly is, semmi rosszat nem lehet rá mondani, Csak hát nem abba a körbe tartozik, amelyikbe ők tartoznak. Hallgattak. Most az anya szólalt meg újra:

- Szegény lány az tehozzád édes fiam. Te nem úgy gondolod? Annyi lány van ebben a városban, aki szép is, kedves is, meg gazdag is. Valósággal válogatni lehetne közöttük. Ott van a Dudás Rózsi, meg a Bánát Ildikó, vagy a Kassai Erzsike. De sorolhatnám még tovább is.
- Ne sorolja édesanyám, mert nekem egyik sem kell! Nekem csak Szilvási Eszter kell, vagy senki.
- Gondold meg azért édes fiam...
- Hallgass asszony! - szólt közbe az apa lelassítva szavait.

A csend hosszan megülte a házat. A hallgatást az apa törte meg.

- Ha neki az kell, - mondta ki kissé eltűnődő hangon, mintegy magának mondva - legyen az övé! Vagy talán az éhenhalástól félted őket? - fordult felesége felé. Látom, mindenáron a vagyon után kapaszkodsz. Van itt mit enni, vagy miből megélni éppen elég. Ha igazán szeretik és megértik egymást, legyenek együtt boldogok! Azt hiszem erről tovább nincs mit beszélni.
- Köszönöm édesapám! - rebegte a fiú hálasan és könnyes szemmel csókolta meg mindkettőjüket.

Ilyen nehezen még nem teltek a napok a Csergő Karcsi életében, mint ennek a hétnek a hátralévő néhány napja. Munkanapokon és a munkahelyén továbbra sem akarta megvárni Esztert. Tartotta magát a korábbi megállapodásukhoz. Végre mégis eljött a vasárnap.

Istentisztelet után megvárta a Szilvási családot a templom előtt és amikor együtt voltak, a következőket mondta:

- Kedves néném, kedves bátyám, kedves Eszterke! Ma a délutáni órákban szeretném megtisztelni házukat. Meglátogatnám Önöket, ha nincs ellene kifogásuk, mert egy igen fontos dologról szeretném, ha beszélhetnénk.

- Jól van kedves öcsém - mondta Szilvási pillanatnyi meglepetés után, majd hozzá tette - Szívesen látjuk, jöjjön csak, amikor jönak látja! Ezután elbúcsúztak és a Szilvási család szótlánul ment hazáig. Még csak egymást sem kérdezték, hogy vajon mit akarhat ez a fiú? A két szülő ugyan gyanított valamit, Eszter pedig már mindent tudott, mert a búcsúzásnál Karcsi a szemével tudára adta. Ebéd után aztán ő is csak az órákat számolgatta, miközben szemével állandóan kutatta, mi nincsen a helyén, vagy ha a helyén van, nem kellene rajta igazítani. Nagyon várta Karcsit, mert az ő szívében is végleg elrendeződött a dolog. Nagyon szerette a fiút, de eddig nem merte kimutatni. Mindvégig elérhetetlennek tartotta, hogy ő Csergő Károlyné legyen.

Végre megérkezett Karcsi. Vidáman, mosolyogva köszöntötte a háziakat. Kezdett úgy viselkedni, mint aki, már otthon van.

Odahaza csak annyit mondott mielőtt elindult:

- Édesapám, leánykérőbe megyek!

- Jól van fiam, járj szerencsével - válaszolt az apa.

Nem, is kerülgette sokáig a dolgot, mert mielőbb szeretett volna túllenni a nehezen. Alig foglalták el a helyüket valamennyien, máris elkezdte:

- Bizonyára meg vannak róla győződve, hogy én nagyon megszerettem Eszter lányukat és azt merem remélni, hogy ő is megszeretett engemet. Ebben a reményben jöttem e szokatlan módon és időben. Tisztelettel kérem, adják hozzám a lányukat feleségül - Isten törvénye szerint!

Ezzel be is fejezte és hatalmas sóhajjal megkönnyebbült, de mégis kíváncsian várta a választ.

- Nagyon meglepett bennünket kedves öcsém - már nem Csergő úr volt a megszólítása - válaszolta Szilvási. - Őszintén szólva mi erre soha nem számítottunk, nem is számíhattunk, ezért kissé váratlanul ért bennünket. Ezért megkérdezem, meggondolta-e jól ezt a lépését. Bizonyára tudja, mire gondolok. Mi nem tudunk a lányunkkal nagy hozományt adni, mi csak egyszerű emberek vagyunk...

- Bocsásson meg kedves bátyám - vágott a szavába Karcsi szelíd szóval - énnekem elég, ha a lányát adja. Nem is kértem én mást. Hiszen kincs ő énnekem, de még nagyobb kincs az, amit jórészt rajta keresztül kaptam a mi hatalmas Atyánktól. Ne is beszéljünk hát anyagiakról.

- Kérdezzük meg talán Esztert is, mielőtt eladnánk - szólt közbe az anya mosollyal a szája körül. - Hátha ő nem, is akar menni!

Eszter lesütött szemmel hallgatta a beszélgetést. Tetszett neki nagyon, amit utóbb mondott Karcsi. Legszívesebben a nyakába ugrott volna és össze-vissza csókolta volna, de ezt még sem tette. Megvárta, amíg őt is megkérdezik és eljön mindennek az ideje.

- Az ám - ocsudott fel az apa - igaz is. Te mit mondassz lányom, elmennél-e Isten törvénye szerint feleségnek ehhez a derék fiatalemberhez?

Elmennék édesapám! És el is megyek, ha elengednek. - Majd odaborult az apja vállára és keserves sírásba kezdett.

- Elengedünk, már hogyan engednénk el, ha te is úgy akarod - válaszolt az apa. - De miért sírsz kis bohó, az örömmek az ideje ez, nem a sírásé.

- Hiszen ... éppen ... azért... sírok... örö... mömben - hüppögte.

- Na elég a sírásból. Inkább csókoljátok meg egymást!

Ez is megtörtént, bár eléggé idétlennek sikerült elsőnek.

Ezek után az apa megfogta Eszter jobb kezét, majd a Karcsi jobb kezét, egymásba tette őket és azt mondta:

- Én szívből hiszem, hogy ami most itt történik, az Úr akaratából történik. Itt most két olyan szív talált egymásra, amelyeknek Krisztus az Ura és állandó lakója. De maradjon Ő mindig a ti szívetek Ura, hogy boldogok legyetek a ti földi életetekben és majd egykor odafent. Mert már most is tudjátok, mert ízleltétek, hogy jóságos az Úr! csak Vele érdemes élni. Nézzetek hát mindig Őrá, Ő legyen mindig az életetek középpontjában. Legyetek együtt boldogok. Az Úr áldja meg az életeteket mindenben!

Ezután elengedte a kezüket és énekelni kezdett. A többiek csatlakoztak hozzá.

"Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van..."

Karácsonykor megtartották az esküvőt.

Lakodalom nem volt, de volt egy bensőséges, boldog szeretetvendégség. Erre az alkalomra azt a bizonyos esküvői ruhát mégiscsak el kellett készítenie Szilvási László szabó mesternek mégpedig a legjobb anyagból. Ezt a házasságkötést példaként emlegették a városban. De nem csak ezt, mert Isten törvénye szerinti együttes életük is példa lett sok ember számára.